16/05/2020

Ο Οικ. Πατριάρχης για τις ημέρες της απομόνωσης λόγω πανδημίας

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος σε μια πιθανόν χωρίς προηγούμενο Πατριαρχική ενέργεια στην ιστορία, δέχτηκε να «ανοίξει τη καρδιά του» στην Ομογένεια της Αμερικής και τον απανταχού Ελληνισμό και να μοιραστεί με όλους πώς περνάει τούτες τις μέρες που κι εκείνος βρίσκεται σε αποκλεισμό, λόγω του κορωνοϊού.

Ευθύς εξ αρχής δηλώνει ότι «παρακαλώ και Τον ικετεύω (τον Αγιο Θεό) να βοηθήσει την ανθρωπότητα να εξέλθει το γρηγορότερο δυνατόν από αυτή τη μεγάλη περιπέτεια που σίγουρα θα αλλάξει πολλά πράγματα στην πορεία της προς στο μέλλον».

Η επιδημία του κορωνοϊού όχι απλώς επέφερε, αλλά και επέβαλλε ετσιθελικά ριζικές αλλαγές στη ζωή και σε θεσμούς μεγάλους και υψηλούς και φυσικά και στους ηγέτες τους. Δεν ήταν βέβαια δυνατόν να άφηνε ανέγγιχτο το Οικουμενικό

Πατριαρχείο, την Πρωτόθρονη και πολυεύθυνη Εκκλησία της Ορθοδοξίας και τον Πρώτον Επίσκοπο τής ανά τον Κόσμο Ορθόδοξης Εκκλησίας, τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο.

Ο «Εθνικός Κήρυκας» έθεσε το ερώτημα «πώς περνάτε Παναγιώτατε τις ημέρες της υποχρεωτικής απομόνωσης λόγω κορωνοϊού;», κι ο Παναγιώτατος απάντησε με προθυμία, απλότητα, εύληπτη γλώσσα και ροή λόγου ως εξής:

«Ευχαριστώ τον 'Εθνικό Κήρυκα' για τη δυνατότητα επικοινωνίας με τους αγαπητούς αναγνώστας του σε μία περίοδο δύσκολη για όλους, που η ανθρωπότητα δοκιμάζεται από την πανδημία, και κατά την οποία καλούμαστε όλοι, περισσότερο ίσως από ποτέ, να εντείνουμε τις προσευχές μας προς τον Κύριο, και να επιδείξουμε, ατομικά και συλλογικά, υπευθυνότητα, υπομονή, κατανόηση και αλληλεγγύη.

Απαντώντας στο σχετικό ερώτημά σας, κατ' αρχάς, ευχαριστώ ευγνωμόνως τον Αγιο Θεό, που όλοι στο Πατριαρχείο είμαστε 'σώοι και αβλαβείς' και Τον παρακαλώ και Τον ικετεύω να βοηθήσει την ανθρωπότητα να εξέλθει το γρηγορότερο δυνατόν από αυτή τη μεγάλη περιπέτεια που σίγουρα θα αλλάξει πολλά πράγματα στην πορεία της προς το μέλλον.

Ολο αυτό το διάστημα μένω με τα προσφιλή πνευματικά παιδιά και συνεργάτες μου -τα μέλη της Πατριαρχικής Αυλής- στο Φανάρι που τώρα είναι κλειστό για τους επισκέπτες. Είναι κάτι πρωτόγνωρο για εμάς εδώ που υπό ομαλές συνθήκες έχουμε πολύ μεγάλη κίνηση κάθε μέρα καθ' όλη τη διάρκεια του έτους: επίσημες επισκέψεις, ιδιώτες από την Πόλη ή από το εξωτερικό που προσέρχονται για διάφορους συγκεκριμένους λόγους ή για να λάβουν την Πατριαρχική ευχή και ευλογία, ομίλους προσκυνητών, σχολεία κυρίως από την Ελλάδα κ.ά.

Τώρα βασιλεύει απόλυτη σιωπή και ηρεμία, προ πάντων τη νύχτα που δεν υπάρχει ούτε ίχνος διαβάτη στους γύρω δρόμους. Και οι καφετέριες και τα μαγαζιά που ξεφύτρωσαν τελευταίως στη γειτονιά μας, κι αυτά ερμητικά κλειστά.

Το πρωί και το απόγευμα τελούμε όλοι μαζί τον Ορθρο και τον Εσπερινό στον Πατριαρχικό Ναό, στον οποίο οι κληρικοί της Αυλής έψαλαν με την καρδιά τους τα δύσκολα ψαλτικά μαθήματα όλες τις άγιες ημέρες, με τον Πατριάρχη και Ηγούμενο του Μεγάλου Μοναστηριού της Ορθοδοξίας να χοροστατεί και να ευλογεί προσευχητικά από το Ιερό μας Κέντρο και ‘εκ κέντρου καρδίας’ όλο τον κόσμο, όλη την εμπερίστατη οικουμένη, τον κάθε συνάνθρωπό μας.

Την ημέρα όλοι στο Πατριαρχείο ασχολούνται με τις ευθύνες και τις αρμοδιότητες των διακονημάτων τους, μερικοί δε που συνεχίζουν μεταπτυχιακές ή διδακτορικές σπουδές εργάζονται για την σύνταξη των εργασιών τους. Τους καμαρώνω και τους ενθαρρύνω, γιατί το Φανάρι είχε πάντοτε και πρέπει να έχει λογίους κληρικούς που θα καλλιεργούν τα θεολογικά Γράμματα και θα είναι πάντοτε έτοιμοι ‘διδόναι λόγον παντί τω αιτούντι περί της εν ημίν ελπίδος’.

Προσωπικά, όλες αυτές τις ημέρες, τις χωρίς ακροάσεις και χωρίς τον συνήθη μεγάλο φόρτο της αλληλογραφίας, ασχολούμαι με τα τρέχοντα θέματα του Πατριαρχείου, απαντώ σε αιτήματα και μηνύματα και, κυρίως, αυτές οι εβδομάδες ήταν μοναδική ευκαιρία για μένα να ξαναδιαβάσω και να ταξινομήσω παλαιά

εκκρεμή έγγραφα, μέσα από τα οποία αφ’ ενός μεν θυμήθηκα σεβαστά και προσφιλή πρόσωπα που πέρασαν από τις αυλές της Μητρός Εκκλησίας ή την διηκόνησαν από διάφορα μετερίζια, με πολλά εκ των οποίων συνεργάσθηκα κατά καιρούς και διδάχθηκα κοντά τους, αφ’ ετέρου δε διεπίστωσα πόσα πολλά πράγματα έγιναν σ’ αυτόν τον σχεδόν μισόν αιώνα που βρίσκομαι χάριτι Θεού στο Φανάρι, είτε ως Διευθυντής του Ιδιαιτέρου Γραφείου του Πατριάρχου Δημητρίου για μια περίπου εικοσαετία, είτε ως Πατριάρχης για σχεδόν τριάντα χρόνια. Για όλα αυτά δοξολογώ τον Θεό των Πατέρων μας, ‘εξ Ου πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον’.

Το βράδυ, μετά το απόδειπνο που διαβάζουμε στο Ιδιαίτερο Πατριαρχικό Παρεκκλήσιο του Αγίου Ανδρέου όλοι μαζί, παρακολουθούμε διάφορα ιστορικά DVD και ταινίες για σημαντικά εκκλησιαστικά γεγονότα. Είδαμε π.χ. την χιλιετηρίδα του Αγίου Ορους με τον Πατριάρχη Αθηναγόρα και άλλους Πατριάρχας με παρόντα τον τότε Βασιλέα των Ελλήνων Παύλο, τα οικολογικά συμπόσια του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ντοκυμαντέρ για τη Σχολή της Χάλκης, για τα Ομογενειακά σχολεία της Πόλης, για τα παλαιά προσκυνήματα του Πόντου κ.ά.

Ακόμη, επωφελούμαι από το κλίμα των ημερών για να ικανοποιήσω την επιθυμία που πάντοτε έχω να μελετώ ή να διεξέρχομαι βιβλία που λαμβάνω και ο καθημερινός φόρτος εργασίας δεν μου επιτρέπει να τα διαβάζω και να εμπλουτίζω τις γνώσεις μου, καθώς η γνώσις δεν έχει όρια και τέλος. Συνελόντι ειπείν, όλο αυτό το διάστημα της σιωπής, της περισυλλογής, της προσευχής, ήταν και είναι, εκτός βεβαίως των πολύ αρνητικών του πλευρών για πάρα πολλούς συνανθρώπους μας, μοναδική ευκαιρία για να κάνει ο καθένας μας αυτοέλεγχο, εμβάθυνση εις τα ουσιώδη του βίου, σκέψεις για το αύριο, το οποίον εμπιστευόμεθα στην φιλανθρωπία και την πρόνοια του Θεού.
Είναι αυτονόητο ότι όλα αυτά δεν μας εμποδίζουν από το να σκεπτώμεθα διαρκώς τους εν κλίνη ασθενείας κατακειμένους και να ζητούμε το έλεος του Θεού γι’ αυτούς, του ιατρού των ψυχών και των σωμάτων, ο Οποίος εθεράπευσε και τον παραλυτικό της Βηθεσδά, όπως ακούσαμε στην Ευαγγελική περικοπή της περασμένης Κυριακής. Οφείλουμε να είμεθα αλληλέγγυοι προς τους πάσχοντας και τους οικείους των, αλλήλων τα βάρη βαστάζοντες.

Για τον Οικουμενικό Πατριάρχη, με τις τόσες ευθύνες και τα τόσα καθήκοντα, η περίοδος αυτή είναι μία ακόμη ευκαιρία για περισσότερη προσευχή ‘υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως’. Η καταφυγή και η ελπίς μας είναι ο Χριστός, ο Οποίος υποσχέθηκε να είναι μαζί μας άχρι της συντελείας του αιώνος».

Πηγή: Θεόδωρος Καλμούκος – Εθνικός Κήρυκας